

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(třetího senátu)

ze dne 14. dubna 2005

ve spojených věcech C-128/03 a C-129/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Consiglio di Stato): AEM SpA (C-128/03), AEM Torino SpA (C-129/03) proti Autorità per l'energia elettrica e per il gas a dalším ⁽¹⁾

(Vnitřní trh s elektřinou — Zvýšení poplatku za přístup k vnitrostátní energetické přenosové soustavě a za její užívání — Státní podpory — Směrnice 96/92/ES — Přístup do sítě — Zásada zákazu diskriminace)

(2005/C 132/09)

(Jednací jazyk: italština)

Ve spojených věcech C-128/03 a C-129/03, jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podané rozhodnutími Consiglio di Stato (Itálie) ze dne 14. ledna 2003, došlými Soudnímu dvoru dne 24. března 2003, v řízení AEM SpA (C-128/03), AEM Torino SpA (C-129/03) proti Autorità per l'energia elettrica e per il gas a dalším, za přítomnosti ENEL Produzione SpA, Soudní dvůr (třetí senát), ve složení A. Rosas předseda senátu, A. Borg Barthet, S. von Bahr (zpravodaj), J. Malenovský a U. Lohmus, soudci, generální advokátka: C. Stix-Hackl, vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada, vydal dne 14. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. Opatření, jako je opatření dotčené v původním řízení, které přechodně ukládá zvýšení poplatku za přístup k vnitrostátní přenosové soustavě a za její užívání pouze podnikům vyrábějícím a distribuujícím elektřinu z vodních a geotermálních elektráren za účelem vyrovnání výhody vzniklé těmto podnikům během přechodného období liberalizací trhu s elektřinou v důsledku provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/92/ES ze dne 19. prosince 1996 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou, představuje rozlišování mezi podniky v oblasti nákladů vyplývajících z povahy a struktury dotčeného systému nákladů. Toto rozlišování jako takové tedy nepředstavuje státní podporu ve smyslu článku 87 ES.

Zkoumání podpory však nemůže být odděleno od účinků jejího způsobu financování. Pokud v situaci, jako je situace v původním řízení, existuje vztah závazného určení mezi zvýšením poplatku za přístup k vnitrostátní přenosové soustavě a za její užívání a režimem vnitrostátní podpory v tom smyslu, že výnos ze zvýšení poplatku je nezbytně určen k financování této podpory, je uvedené zvýšení nedílnou součástí tohoto režimu, a musí být tedy zkoumáno společně s tímto režimem.

2. Pravidlo nediskriminačního přístupu k vnitrostátní energetické přenosové soustavě potvrzené směrnicí 96/92 nebrání členskému

státu, aby přijal přechodné opatření, jako je opatření dotčené v původním řízení, které ukládá pouze některým podnikům vyrábějícím a distribuujícím elektřinu zvýšení poplatku za přístup k uvedené soustavě a za její užívání za účelem vyrovnání výhody vzniklé těmto podnikům během přechodného období změnou právního kontextu v důsledku liberalizace trhu s elektřinou vyplývající z provedení uvedené směrnice. Postupujícímu soudu však přísluší, aby se ujistil, že zvýšení poplatku nepřekračuje to, co je nezbytné pro vyrovnání uvedené výhody.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 146, 21.6.2003.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(velkého senátu)

ze dne 12. dubna 2005

ve věci C-145/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Juzgado de lo Social, nº 20 de Madrid): Dědici po Annette Keller proti Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) a dalším ⁽¹⁾

(Sociální zabezpečení — Články 3 a 22 nařízení č. 1408/71 — Článek 22 nařízení č. 574/72 — Hospitalizace v jiném členském státě, než je příslušný členský stát — Nezbytnost naléhavé léčby životní důležitosti — Převoz pojištěné osoby do nemocničního zařízení třetího státu — Význam formulářů E 111 a E 112)

(2005/C 132/10)

(Jednací jazyk: španělština)

Ve věci C-145/03, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 CE, podaná rozhodnutím Juzgado de lo Social nº 20 de Madrid (Španělsko) ze dne 6. listopadu 2001, došlým Soudnímu dvoru dne 31. března 2003, v řízení Dědici po Annette Keller proti Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Instituto Nacional de Gestión Sanitaria (Ingesa), původně Instituto Nacional de la Salud (Insalud), Soudní dvůr (velký senát), ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts (zpravodaj) a A. Borg Barthet, předsedové senátů, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, E. Juhász, G. Arestis a M. Ilesič, soudci, generální advokát: L. A. Geelhoed, vedoucí soudní kanceláře: H. von Holstein, náměstek vedoucího soudní kanceláře, vydal dne 12. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. Článek 22 odst. 1 písm. a) bod i) a písm. c) bod i) nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství a čl. 22 odst. 1 a 3 nařízení Rady č. 574/72 ze dne 21. března 1972, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1408/71 ve znění aktualizovaných nařízením Rady (EHS) č. 2001/83 ze dne 2. června 1983, musejí být vykládány tak, že příslušná instituce, která vydáním formuláře E 111 nebo E 112 souhlasila s tím, aby byl jeden z jejich pojištěnců léčen v jiném členském státě, než je příslušný členský stát, je vázána nálezy o nezbytnosti naléhavé léčby životní důležitosti, provedenými v průběhu platnosti formuláře lékaři schválenými institucí členského státu pobytu, jakož i rozhodnutím těchto lékařů, přijatým během této doby na základě uvedených nálezů a stavu lékařských poznatků v daném okamžiku, o převozu dotčené osoby do nemocničního zařízení v jiném státě, byt by se jednalo o třetí stát. Nárok pojištěnce na věcné dávky poskytované na účet příslušné instituce nicméně podléhá v takové situaci v souladu s čl. 22 odst. 1 písm. a) bodu i) a písm. c) bodu i) podmínce, že instituce členského státu pobytu je podle jí uplatňovaných právních předpisů povinna poskytovat osobě, která je u ní pojištěna, věcné dávky odpovídající takovému léčení.

Za těchto okolností není příslušná instituce oprávněna požadovat návrat dotčené osoby do příslušného členského státu k tomu, aby tam tato osoba podstoupila lékařské vyšetření, ani ji nechat vyšetřit v členském státě pobytu ani podmínit uvedené nálezy a rozhodnutí svým schválením.

2. V případě, že lékaři schválení institucí členského státu pobytu zvolili z důvodu životně důležité naléhavosti a s přihlédnutím k lékařským poznatkům v daném okamžiku převoz pojištěnce do nemocničního zařízení na území třetího státu, je třeba čl. 22 odst. 1 písm. a) bod i) a písm. c) bod i) nařízení č. 1408/71 vykládat tak, že léčení poskytnuté v posledně uvedeném státu je hrazeno institucí členského státu pobytu podle jí uplatňovaných právních předpisů za stejných podmínek, které se vztahují na pojištěnce podléhající těmto právním předpisům. Pokud jde o léčení patřící mezi dávky upravené právními předpisy příslušného členského státu, nese pak náklady takto poskytnutých dávek instituce tohoto posledně uvedeného státu, přičemž náhradu nákladů členského státu pobytu provede za podmínek stanovených v článku 36 nařízení č. 1408/71.

Ještěže léčebná péče poskytnutá v zařízení nacházejícím se ve třetím státě nebyla hrazena institucí členského státu pobytu, ale je prokázáno, že dotyčná osoba měla nárok na to, aby instituce členského státu pobytu uhradila náklady lékařské péče poskytnuté ve třetím státě a uvedená poskytnutá péče patří mezi dávky upravené právními předpisy příslušného členského státu, je povinností příslušné instituce nahradit přímo této osobě nebo jejím právním nástupcům náklady na toto léčení tak, aby byla zaručena úroveň hrazení

nákladů rovnocenná té, kterou by uvedená osoba získala, pokud by se uplatnila ustanovení čl. 22 odst. 1 nařízení č. 1408/71.

(¹) Úř. věst. C 146, 21.6.2003.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(druhého senátu)

ze dne 14. dubna 2005

ve věci **C-157/03: Komise Evropských společenství proti Španělskému království** (¹)

(Nesplnění povinnosti státem — Směrnice 68/360/EHS, 73/148/EHS, 90/365/ES a 64/221/EHS — Právo pobytu — Povolení k pobytu — Státní příslušník třetí země, který je rodinným příslušníkem občana Společenství — Lhůta pro vydání povolení k pobytu)

(2005/C 132/11)

(Jednací jazyk: španělština)

Ve věci C-157/03, **Komise Evropských společenství** (zmocněnci: C. O'Reilly a L. Escobar Guerrero) proti **Španělskému království** (zmocněnec: N. Díaz Abad), jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES, podaná dne 7. dubna 2003, Soudní dvůr (druhý senát), ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, C. Gulmann, J. Makarczyk (zpravodaj), P. Kūris a J. Klučka, soudci, generální advokátka: C. Stix-Hackl, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 14. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1) Španělské království

— tím, že správně neprovedlo do svého vnitrostátního právního řádu směrnici Rady 68/360/EHS ze dne 15. října 1968 o odstranění omezení pohybu a pobytu pracovníků členských států a jejich rodinných příslušníků uvnitř Společenství, směrnici Rady 73/148/EHS ze dne 21. května 1973 o odstranění omezení pohybu a pobytu státních příslušníků členských států uvnitř Společenství v oblasti usazování a pohybu služeb a směrnici Rady 90/365/EHS ze dne 28. června 1990 o právu pobytu zaměstnaných osob a osob samostatně výdělečně činných po skončení jejich pracovní činnosti, a zvláště tím, že ukládá povinnost získat pobytové vízum za účelem vydání povolení k pobytu státním příslušníkům třetích zemí, kteří jsou rodinnými příslušníky občana Společenství vykonávajícího své právo volného pohybu, a